

71. Paha mutta pyhä

Alkurukous:

Nytkin, koolla ollessamme, me etsimme sanastasi sinua ja sinun totuuttasi. Me uskallamme lähestyä sinua Poikasi nimessä ja luotamme siihen että sinä kuulet ja autat meitä. Vain sinä voit antaa meille oikeita vastauksia. Ja me saamme kasvaa sinun ja sinun sanasi tuntemisessa. Amen.

Aluksi

Sisaret ja veljet kotimaassa, tai kaukana ulkomailla: ”Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta” (2. Piet. 1:2).

Meidän pahuutemme

Etsimme tällä kertaa vastausta siihen, miten me jotka olemme pelkästään ja ainoastaan pahoja, voimme kelvata pyhän Jumalan edessä. Jeesus sanoo: ”*Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!*” (Luuk. 11:13). Kun Jeesus Kristus sanoo, että olemme pahoja, me olemme sitä varmasti. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”*Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei*” (Room. 7:18). Paavalilla oli hyvin selkeä kuva itsestään. Hän ei löytänyt itsestään, omasta lihastaan, mitään hyvää.

Luemme Mooseksen kirjasta: ”*Mutta kun Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat, niin Herra katui tehneensä ihmiset maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.*” (1. Moos. 6:5,6). Aadamillinen perintö oli tullut näkyviin ihmisissä kauhealla tavalla, vaikka Jumala oli luonut heidät omaksi kuvakseen. Pahuus oli tullut maailmaan ja hallitsi siellä. Siitä oli tullut kaikkien ihmisten ominaisuus. Ihminen oli vain ja ainoastaan paha. Jumalan kuva oli kadonnut ja tilalle tullut Aadamin kuva. Pahuus asuu syvällä ja lujasti ihmissydämessä. Ihmisen valinnoissa, teoissa ja tekemättä jättämisissä syntiturmelus ja pahuus näkyvät.

Ihminen ei luonnollisessa tilassaan edes tiedä omasta pahuudestaan ja hänessä asuvasta synnistä. Vikaa ihminen löytää enemmän muista ihmisistä. Tämäkin on eräs pahuuden ja synnin tuntomerkki: moitteen ja tuomionhenki. Myös ensimmäinen Adam syytti syntiinlankeemuksen tapahduttua muita: vaimoaan ja Jumalaa. ”*Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.*” (1. Moos. 3:12). Vaimo oli se syyllinen puoli. Aadamin mielestä Jumalakin oli syyllinen koska oli antanut näin lankeavan vaimon miehelle. Adam ei muistanut että Eeva oli luotu hänen, Aadamin, kylkiluusta.

Vain Jumalan Pyhä Henki voi paljastaa ihmiselle hänen koko surkeutensa. Tätä Henki näyttää vähitellen, ettei ihminen menehtyisi näkemästään. Henki käyttää tässä työssä apunaan Jumalan pyhää lakia. Jeesus puhui opetuslapsilleen tulevasta Pyhästä Hengestä: ”*Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.*” (Joh. 16:8–11). Laista Paavali kirjoittaa: ”*Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.*” (Room. 3:19,20).

Aadamilaisen perintömme vuoksi olemme turmeltuneen luontomme mukaisesti syntisiä ja pahoja. Emme kykene itse toteuttamaan mitään hyvää.

Pahuus on tullut maailmaan olemaan, eikä se katoa ennen kuin tämä maailmanaika päättyy. Siksi on sotia ja kaikkinaista väkivaltaa. Rikollisuus rehoittaa. Paha on kaikkialla. Näitä ihmisen luonnollisia pahoja tekoja sanotaan Raamatussa lihan teoiksi. ”*Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.*” Gal. 5:19–21). Uskovinakin voimme sortua moniin lankeemuksiin: vilppi, itsekkyyt, kunnianhimo ja monet sen kaltaiset pahuuden muodot saattavat turmella myös uskovia ihmisiä ja ihmissuhteita. Edes seurakunnat eivät ole pahuudesta puhtaita. Sielläkin on usein valtataisteluita ja alistamista. Synti eri muodoissaan ja sen myötä pahuus riippuvat meissä lujasti kiinni. Tarvitsemme pelastajan vapauttamaan meidät itseltämme, ja myös pahan vallassa olevalta maailmalta ja pimeyden voimilta.

Turmeltunut luontomme, eli vanhemman raamatunkäännöksen mukaan liha, ei koskaan muutu. Sydämemme ajatukset ja tekomme ovat ainoastaan pahat, sillä niinhän Jeesus sanoo: ”*Juuri ihmisen sisästä, sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, ja niiden mukana siveettömyys, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, vilppi, irstaus, pahansuopuus, herjaus, ylpeys ja uhmamieli. Kaikki tämä paha tulee ihmisen sisästä ja saastuttaa hänet.*” (Mark. 7:21–23). Jumala ei tule muuttamaan millään lailla paremmaksi turmeltunutta luontoamme. Sitä ei voi muuttaa. Se on ainoastaan vain paha ja pilalle mennyt. Synti kuolee vain kuolemassa. Mitä tämä kuoleminen kaikkiaan tarkoittaa, siitä puhumme hieman myöhemmin.

Muutos voi kuitenkin tulla

Mutta asiat voivat muuttua, kun Jeesus saa tulla elämäämme sillä: ”*Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiansä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut. Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä.*” (Kol. 1:21,22).

Tarvitsemme uudestisyntymisen, koska ilman sitä jäämme synteihimme ja pahuuteemme. Siksi Jeesus sanoo: ”*Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa*” (Joh. 3:3). Ja vielä Paavali kirjoittaa: ”*Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut*” (2. Kor. 5:17). Ilman uudestisyntymää olemme parhaimmillaankin vain pelkkiä uskonnollismielisiä ihmisiä.

Saamme uudestisyntymässä uuden luonnon. Tämä uusi luonto on Kristus meissä. Mutta meissä on silti edelleen tuo alkuperäinen syntinen luonto, liha, mutta meissä on samalla Hengen synnyttämä uusi elämä. Olemme uusia luomuksia, jos kerran Kristus asuu uskon kautta meissä. Tämä tietää aina kahden voiman välistä taistelua uskovon sisimmässä. Mutta alku pyhyyteen on ennen pahan vallassa olleen ihmisen uudestisyntymässä. Saimme syntimme anteeksi kun löysimme uskon Jeesukseen..

Pyhät

Voimmeko me olla pahuudestamme riippumatta myös pyhiä? Apostoli Paavali kirjoittaa: *”Tekin olitte ennen Jumalasta vieraantuneita ja häntä kohtaan vihamielisiä, kun elitte pahojen tekojenne vallassa. Mutta nyt hän on tehnyt teidän kansanne sovinnon, kun Kristus omassa ruumiissaan kärsi kuoleman asettaakseen teidät pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina Jumalan eteen.”* (Kol. 1:21KR92). Pahoista on tullut myös pyhiä, nuhteettomia ja moitteettomia. Ihmeellinen asema!

Keitä ovat siis nämä ihmisiä? Alamme etsiä heitä lisää Jumalan sanasta. Luemme heistä seuraavien raamatunpaikkojen avulla:

”Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät, ynnä kaikille, jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä kaikissa paikkakunnissa, niin omissaan kuin meidänkin” (1. Kor. 1:2).

”Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään” (Hepr. 10:14).

”kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!” (Room. 1:7).

”kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa, häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan” (Kol. 1:12,13).

”Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa. Mutta me tiedämme, että Jumalan Poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen Totisen; ja me olemme siinä Totisessa, hänen Pojassansa, Jeesuksessa Kristuksessa.” (1. Joh. 3:14; 5:20).

”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.” (1. Joh. 3:2).

Jokainen ihminen, joka on Kristuksessa, on siis pyhä, moitteeton ja nuhteeton. Se on ihmeellistä. Kastettu ja Kristukseen uskova ihminen on erotettu maailman lasten joukosta, myös pimeyden vallasta, ja hänet on siirretty pyhitettyjen joukkoon. Näin uskova on pyhä, eli: *”Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, joka on meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto”* (Kol. 1:13,14).

Olla pyhä merkitsee sitä, että ihminen on siirretty Jumalan omaisuudeksi. Mistä on siirretty? Hänet on siirretty pois synnin ja pimeyden vallasta. Siksi jokainen Kristukseen uskova on julistettu taivaassa pyhäksi. Ihminen on näin pyhä. Pyhä on pyhä vaikka onkin samalla kertaa ihmisluonnoltaan paha. Jeesuksen omat ovat uuden luontonsa vuoksi pyhiä, muutenhan he olisivat saastaisia. Olemme edellisten tekstien mainitsemia ihmisiä koska olemme ”hänen Pojassaan”.

Ystävät, ollaan tässä tarkkoja ja pidetään kiinni Herran sanasta ja uskotaan se suunnattoman suuri lunastustyö, jonka Kristus teki ristillä: *”... olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan”* (Hepr. 10:10).

Pyhyyttä ei ole annettu uskovalle koeajaksi. Lupauksen sana on kertakaikkinen. Ja niin sen täytyy ollakin, jos mielimme taivaaseen, sillä: *”Mitään epäpuhdasta ei sinne päästetä, ei ainoatakaan iljettävän valheen palvelijaa, vaan ainoastaan ne, joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämänskirjaan”* (Ilm. 21:27KR92).

Pyhän vaellus

Koska olemme uskovina pyhiä Herrassa, vaelluksemmekin tulee olla pyhää, sillä: *”Niin kuin kuu-
liaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: ”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.”* (1. Piet. 1:14–16).

Luther sanoo saman asian näin: *”Tulkaa siksi joita te jo olettekin.”*

Herran pyhillä on voimakkaita vastustajia. Syntimme ja pahuutemme, eli yksinkertaisesti sanotuna, lihallisuutemme on lähin vastustaja. Vihollinen asuu meissä ja on siis sisällä leirissä. Mutta suurin vihollinen on epäusko. Uskoa vastaan nousee maailmassa monin eri tavoin. Pimeyden voimat vihaavat uskovia erityisesti. Usko on siis koko ajan uhattuna.

Pyhä joutuu aivan ensiksi taisteluun omaa itseään vastaan, sillä hänessä asuu nämä kaksi vastakkaista voimaa, Henki ja liha. ”*Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte.*” (Gal. 5:17).

Paavali opastaa vielä: ”*Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettä-käämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puh-tauden ja totuuden happamattomuudessa.*” (1. Kor. 5:6-8).

Uskovan elämä on siis ensisijaisesti vanhan minän, vanhan hapatuksen, pois perkaamista. Mutta Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön ristillä se ei lisää, eikä saakaan lisätä mitään. Pyhä elämä on vain seurausta pyhydestä. Jos lisäämme jotakin omaamme Herralta saatuun pelastuksen lahjaan, turmelemme sen ja menetämme kaiken. Pelastus ei ole siis koskaan ihmisen ja Kristuksen yhteistyötä. Nämä kaksi tosiasiaa on pidettävä erillään: Kristuksen vanhurskaus ja toisaalta oma uskonkilvoittelumme. Vain siten säilyy rauha Jumalan kanssa. Meidän tulee vaeltaa kuitenkin niin kuin pyhien sopii. ”*Sillä ei Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen, vaan pyhitykseen*” (1. Tess. 4:7). Tärkeää on ymmärtää se, että vain pyhät voivat pyhittyä.

Meidän on pidettävä koko ajan kiinni Sanan lupauksista. Pidämme kiinni siitä, että olemme uskovina vanhurskaat ja pyhät kerta kaikkiaan.

Sitten toisaalta on vastassa maailman henki, joka on vihollisuutta Jumalaa kohtaan. Apostoli Jaakob sanoo tämän terävästi: ”*Te uskottomat! Ettekö tiedä, että rakkaus maailmaan on vihaa Jumalaa kohtaan? Joka tahtoo olla maailman ystävä, asettuu Jumalan viholliseksi.*” (Jaak. 4:4). Sitten on vielä persoonallinen paha, pimeyden ruhtinas. Hänkin tahtoo viedä meiltä pelastuksemme. Hän on kateellinen asemastamme Kristuksessa. Mutta meillä on siihenkin annettu apu. ”*Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana.*” (Ef. 6:16,17). Uskon kilpi on pitäytymistä Jumalan sanassa, vaikka persoonallinen paha yrittää viettelä meidät pois armosta ja hyvästä omastatunnosta. Ja kaikessa sodassa on oltava mukana myös pelastuksen kypärä, eli emme saa siis lisää mitään Kristuksen suunnattoman suureen pelastukseen. Tämä kypärä suojaa ajatuksemme Kristuksessa, niin ettemme luovu pelastuksestamme syyttäjänkään edessä. Kristuksen vanhurskauden kallio riittää pelastuksemme perustaksi kaikissa olosuhteissa. Kuinka suuret, suunnattoman suuret ovatkaan Jeesuksen, Hyvän Paimenemme, lupaukset!

Pidetään siis ystävät lujasti kiinni Jumalastamme kaikissa elämämme vaiheissa - kiusauksisammekin. Me olemme turvassa kun olemme Jumalassamme ja hänen Pojassaan - käsi Isän kädessä. Luemmekin:

”*Minun lampani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä.*” (Joh. 10: 27–30).

”*Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.*” (Joh. 15:4).

Pahuus kuolee vain kuolemassa. Tästä meidän pitikin puhua myöhemmin. Puhumme siitä nyt. Joka tapauksessa tästä asiasta on puhuttu jo monilla edellisillä luennoilla, mutta aina siitä tulee puhua. Mutta kysymys siis kuuluu: miten pahuus ja synti voitetaan. Ne yhdessä ovat sama asiaa. Ne ilmenevät vain hieman eri tavalla. Puhumme nyt teeman mukaan ensisijaisesti pahuudesta. Pahuutta on yritetty voittaa kaikkina aikoina kaikilla mahdollisilla tavoilla. Silti pahuus jatkaa voittokulkuaan. Pahuus on sellainen voima, että mitä enemmän sitä vastustaa, sitä suuremmaksi se kasvaa. Tämä on monen pyhän kokemus: pahuutta ei voi padota.

Jumala on antanut meille yhden ainoan oikean tien voittaa meissä asuvan pahan valta: siitä on kuoltava pois. Apostoli Paavali huudahtaa: ”...*Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?*” (Room. 6:2). Apostoli Pietari: ” *Itse, omassa ruumiissaan, hän "kantoi meidän syntimme" ristinpuulle, jotta me kuolisimme pois synneistä ja eläisimme vanhurskaudelle. "Hänen haavansa ovat teidät parantaneet."* ” (1. Piet. 2:24).

Kuolla pitää, muuta neuvoa ei ole. Mutta miten? Paavali sanoo, että olemme jo kuolleet pois synnistä. Niin olemmekin. Sanan mukaan syntipahuus on jo voitettu. Kristus naulittiin ristille otta-
maan pois syntimme. Me olimme myös mukana. Meidätkin naulittiin samalle ristille Herramme kanssa. Sitä kaste tarkoittaa. Jeesus kuoli näin: ”*Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni". Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä.*” (Luuk. 23:46). Silloin mekin kuolimme hänen kanssaan. Synti on nyt voitettu. Pahuus on voitettu. Me saamme uskoa sen, koska Jumalan pyhä sana sanoo näin. Se on totta. Se on totuus.

”*Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.*” (Room. 6:4). Näin kuolimme pois synnin vallasta. ”*Kun Kristus kuoli, hän kertakaikkisesti kuoli eroon synnistä. Kun hän nyt elää, hän elää Jumalalle. Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa.*” (Room. 6:9). Kaikki on täytetty! Kun uskoimme häneen, joka on noussut kuolleista, mekin nousimme ylös niin kuin hän.

Näin pitää meidän vaeltaa uudessa elämässämme - uskonelämässämme. Kaikki saadaan omaksi uskomalla Jeesukseen. Meidät on liitetty häneen, hänen kuolemaansa ja ylösnousemukseensa. Me olemme hänen. Hän on meidän. Saamme levätä Kristuksen täytetyn työn varassa. Tämä tarkoittaa sitä, että olemme osallisia koko ajan suunnattoman suuresta Kristuksen voimasta, ylösnousemusvoimasta. Tämä voima on meillä saviastioissamme, ettei tuo voima näyttäisi olevan peräisin meistä vaan Jumalasta. Tämä voima pitää meitä pystyssä täällä ajassa ja vie meidät kerran kotiin taivaan ikikirkkauteen.

Vaikka lihamme on yhä synnin vallassa, se ei saa enää hallita meitä. Uskossa pidämme pahuuttamme ja syntisyyttämme ristillä. Näin alamme elämään uutta elämäämme. Tarvitsemme tähän uskonkilvoitusta, että tämä suunnattoman suuri pelastus alkaisi toteutua meissä. Vaikka syntipahuus saisi välillä meidät lankeamaan, me jatkamme eteenpäin. Jatkamme uskossa eteenpäin. Teemme niin, koska Jumalan sana käskee niin tehdä. Luimme juuri: ”*Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa*”. Usko ratkaisee. Sitä ei ratkaise mikään näkyvä, eivät tunteet. Ja vähitellen synnin ja pahuuden valta murtuu. Sana sanoo niin. Syntipahuus ei hallitse meitä, vaan me sitä. Pahuus on turmiovalta. Sen on Kristus voittanut kuolemalla pois meidän synneistämme. Siksi niistä ei pidetä kirjaa. Niitä ei lueta pyhälle rikkeeksi. ”*Kristus omassa ruumiissaan kärsi kuoleman asettaakseen teidät pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina Jumalan eteen*”. Tämä on totta. Siksi saamme olla vapaita. Sinä ja minä, me molemmat, kun pysymme järkähtämättä lupauksen sanassa.

Lepäämme kilvoituksessamme Kristuksen ristintyön varassa. Näin pysymme Kristus-kalliolla. Ja näin olemme todellisia pyhiä, Jumalan pyhiä. Tulimme täydellisiksi silloin kun löysimme uskon Kristukseen. Mikään ei saa estää meitä iloitemasta pelastuksen tuojasta, Jeesuksesta Kristuksesta. Uskomme sen voiton saavuttaa. ” *Kaikki on mahdollista sille, joka usko.* ” (Mark. 9:23).

Kun opimme rakentamaan kaiken Jumalan sanan varaan ja sen tosiasioille, meistä tulee aitoja hengellisiä ihmisiä. Synnin pahuus ei hallitse enää meitä. Meitä hallitsee nyt Herran Henki. Emme ole silloin alaikäisiä, emmekä lihallisia. Voimme palvella Herraa uudella tavalla. Lakikaan ei ole enää herramme, vaan Henki. Laki ja synti kuuluvat aina yhteen, sillä synnin voima on laki. ”*Mutta kun nyt olemme kuolleet pois siitä, mikä piti meitä vallassaan, olemme päässeet vapaiksi laista. Nyt palvelemme Jumalaa uudella tavalla, Hengen mukaan, emme enää vanhalla tavalla, lain kirjaimen orjina.*” (Room. 7:6). Kun olemme kuolleet yhdessä Kristuksen kanssa ja nousseet kuolleista niin kuin hän, me tiedämme olevamme hänessä ja saavamme kerran voittopalkintona iankaikkisen elämän.

Ja meillä on aina tarjolla puhdistus huonoon omaantuntoomme. ”*Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan*” (Sak. 13:1). Tämä lähde on Jeesuksen Kristuksen veri. Kun lankeamme, saamme vedota tähän vereen. ”*Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.*” (1. Joh. 1:7). Näin puhdistumme kaikesta synnistä. Olemme jälleen puhtaita. Paha omatunto ei saa kalvaa meitä. Uusi tie on avoin. On täysi uskon varmuus. ”*Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on "suuri pappi, Jumalan huoneen haltija", niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen*” (Hepr. 10:19–23). Tämän ihanampaa lupautta emme tarvitse, sillä tässä on kaikki.

”*Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen.*” (Ef. 3:20,21).

”*Mutta itse rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikella tavalla. Herra olkoon kaikkien teidän kanssanne.*” (2. Tess. 3:16). Amen.